

LETNIK XXV, NOVEMBER-DECEMBER 2017

Mir
11-12

Foto vir: <http://medjugorje.ws>

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: SVETO PISMO

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. oktobra 2017

"Dragi otroci!

Kličem vas, da bi v tem milostnem času bili molitev.

Vsi imate probleme, nadloge, mučite se in ste nemirni.

Naj vam bodo svetniki vzor in spodbuda za svetost, Bog vam bo blizu in vi boste obnovljeni v iskanju osebnega spreobrnjenja.

Vera vam bo upanje in radost bo zavladata v vaših srcih.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. novembra 2017

"Dragi otroci!

V tem milostnem času vas kličem k molitvi. Molite in iščite mir, otročiči.

On, ki je prišel sem na zemljo, da vam da svoj mir,
brez razlike kdo ste in kaj ste,

On, moj Sin, vaš brat, vas po meni kliče k spreobrnjenju,
ker brez Boga nimate prihodnosti niti večnega življenja.

Zato, verujte in molite in živite v milosti in pričakovanju
svojega osebnega srečanja z Njim.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

**Z MARIJO BEREMO SVETO
PISMO ... 6**

TEMA MESECA

**SVETO PISMO USMERJA
POGLED NA JEZUSA ... 8**

NAMESTO INTERVJUJA

Marija Dugandžić ... 14

SVETNIK 20. STOLETJA

Sv. Janez XXIII. (Janez Dobri) ... 18

V SPOMIN

P. Slavko Barbarić ... 22

Rene Laurentin ... 23

RAZMIŠLJANJE

Sveto pismo vsak dan ... 24

POROMALI SMO ... 25

KOTIČEK MLADIH

Spomini na Mladifest 2017 ... 30

MOLITEV

Marija, žena pričakovanja ... 32

MLADI O ...

Svetem pismu ... 34

**MARIJINA PRIKAZOVANJA PO
SVETU**

Guadalupe (Mehika) ... 36

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ...
40

MARIJINI OBROKI ... 44

ROMANJA ... 46

VABILA IN OBVESTILA ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Se spomnite katerega posebno velikega pričakovanja v svojem življenju? In tega, kako skrbno ste se pripravljali, kako hrepeneli po tistem dogodku, koliko misli ste mu posvečali, pa naj so bili to diploma, poroka, rojstvo vašega otroka, vselitev v lastno stanovanje ...

Kristjani smo v adventnem času v še veliko večjem pričakovanju, saj pričakujemo našega Boga, Odrešenika, Nekoga, ki nas neizmerno ljubi. Mozaik čakanja je ustvarjen iz nešteto drobnih stvari, ki pomagajo usmerjati našo pozornost na bistveno in odpirajo pot milostim, ki nam jih Bog po svoji sveti volji deli.

Primerno branje je tudi del tega in s sodelavci smo ga pripravili kar veliko.

S tokratno številko hvaležno zaključujemo 25. letnik revije, zaključujemo pa tudi tematski sklop »petih kamnov«, ki nam jih Marija ponuja za boj proti Goljatu. Zadnja tema je **Sveto pismo**. Skoraj vsak članek nas spodbuja, da bi Božjo besedo redno brali in po njej tudi živeli.

Začenjamo tudi dve novi rubriki: *Z Marijo beremo Sveto pismo* nas bo vodila med stranmi te knjige, v rubriki *Marijina prikazovanja po svetu* pa bomo spoznavali predvsem tista, ki so povezana z Medžugorjem.

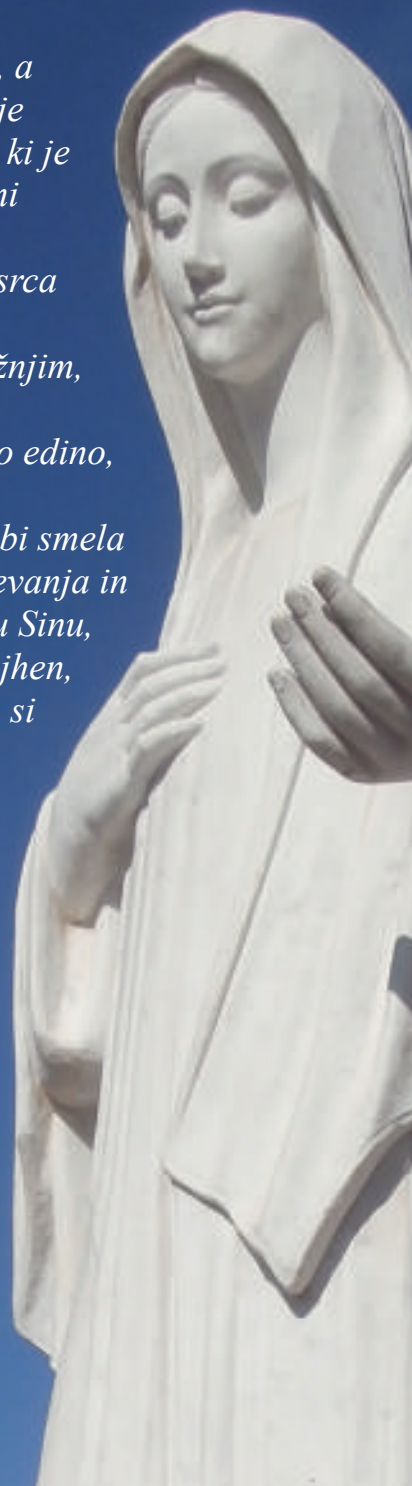
Naj bo naš advent blagoslovljen, z Gospodom, ki se bo rodil v naših srcih, pa sklepajmo trdne, neminljive vezi.

November-december 2017

3

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. oktobra 2017*

*„Dragi otroci,
kot mati vam govorim s preprostimi besedami, a
napolnjenimi z mnogo ljubezni in skrbi za svoje
otroke, ki so mi po mojem Sinu zaupani. Moj Sin, ki je
od večne sedanjosti, pa vam govori z besedami
življenja in seva ljubezen v odprta srca.
Zato vas prosim, apostoli moje ljubezni, imejte srca
odprta, vedno pripravljena za usmiljenje in
odpuščanje. Po mojemu Sinu vedno oprostite bližnjim,
ker bo tako mir v vas.
Otroci moji, skrbite za svojo dušo, ker je ona tisto edino,
kar vam zares pripada.
Pozabljate na pomembnost družine. Družina ne bi smela
biti kraj trpljenja in bolečine, temveč kraj razumevanja in
nežnosti! Družine, ki poskušajo živeti po mojemu Sinu,
živijo v vzajemni ljubezni. Že ko je bil moj Sin majhen,
mi je govoril, da so vsi ljudje njegovi bratje. Zato si
zapomnite, apostoli moje ljubezni, da so vsi
ljudje, ki jih srečujete, vaša družina, bratje po
mojem Sinu.
Otroci moji, ne izgubljajte časa za to, da v
skrbih razmišljate o prihodnosti. Naj bo vaša
edina skrb, kako vsak trenutek dobro živeti po
mojemu Sinu, in glejte – tu je mir!
Otroci moji, nikoli ne pozabite moliti za svoje
pastirje! Molite, da bi mogli vse ljudi sprejeti
kot svoje otroke, da bi jim bili po mojemu Sinu
duhovni očetje!
Hvala vam!“*

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. novembra 2017

*„Dragi otroci,
ko vas gledam zbrane okoli sebe, vaše matere, vidim mnogo čistih
duš, mnogo mojih otrok, ki iščejo ljubezen in tolažbo, a jim ju
nihče ne nudi. Vidim tudi tiste, ki delajo zlo, ker nimajo dobrih
zgledov, ki niso spoznali mojega Sina. Tisto dobro, ki je molčeče, a
se širi preko čistih duš, je moč, ki vzdržuje ta svet. Veliko je greha,
je pa tudi ljubezen. Moj Sin vam pošilja mene, mater, isto za vse,
da vas naučim ljubiti, da bi dojeli, da ste bratje. Želi vam
pomagati.*

*Apostoli moje ljubezni, dovolj je živa želja vere in ljubezni in
moj Sin jo bo sprejel. Biti pa morate vredni, imeti dobro
voljo in odprta srca. Moj Sin vstopa v odprta srca.
Jaz kot mati želim, da čim bolj spoznate mojega Sina,
Boga rojenega od Boga, da spoznate veličino
Njegove ljubezni, ki vam je tako potrebna. On je vaše
grehe sprejel nase, On vas je odkupil, v zameno pa
je želel, da bi ljubili drug drugega. Moj Sin je
ljubezen. On ljubi vse ljudi brez razlike, vse ljudi
vseh dežel in vseh narodov. Če bi, otroci moji,
živeli ljubezen mojega Sina, bi Njegovo
kraljestvo že bilo na zemlji. Zato, apostoli moje
ljubezni, molite, molite, da bi vam bila moj Sin
in Njegova ljubezen čim bližja, da bi tako bili
zgled ljubezni in pomagali vsem tistim, ki niso
spoznali mojega Sina. Nikoli ne pozabite, da vas
moj Sin, eden in troedini, ljubi.
Imejte radi svoje pastirje in molite zanje.
Hvala vam.“*

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

OTROK V SVETEM PISMU

Medžugorski vidci trdijo, da je med enim od prikazovanj Marija jokajoč rekla: »Pozabili ste Sveto pismo!« Prebirajmo skupaj Staro in Novo zavezo, da bi spoznali Očeta, Sina in Svetega Duha.

Rešeni smo in osvobojeni zla zahvaljujoč rojstvu Otroka. Od začetka do konca Svetega pisma je otrok v središču napetosti med dobrim in zlim. Vsako omenjanje otroka je v Svetem pismu povezano s kakšno zelo dramatično situacijo ali pa z Božjim odrešenjskim načrtom. Tudi ime vsakega otroka ima svojo razlago – v povezavi z njegovim rojstvom ali kot vsebina njegovega poslanstva.

Ime je poslanstvo

Prvi otrok, ki se omenja v Svetem pismu, je Set, ki se je rodil potem, ko je Kajn ubil Abela. Ime Set pomeni »Bog dodeli«, »Bog daje«. Po bratomoru je Set nova priložnost za Kajna, da se nauči ljubiti svojega brata, po Setu pa Bog dodeli novo priložnost tudi vsemu človeštvu. (1

Mz 4,25–26)

Naslednja otroka sta Abrahamova sinova Izmael in Izak. (1 Mz 21) Med Abrahamovo ženo Saro in sužnjo Hagar so se v nemali prepiri, zato je na Sarino zahtevo Abraham od sebe odgnal sužnjo in njenega sina Izmaela. V puščavi sta Hagara in otrok ostala brez hrane in vode. Bog jima je poslal svojega angela in ju tako rešil. Ime Izmael pomeni »naj Bog usliši« ali »Bog sliši«. Bog je slišal Abrahamovo željo, da bi imel sina, in Hagarino molitev v puščavi. Bog sliši in usliši krik nedolžnega.

Naslednji otrok je bil Jožef, Jakobov sin, otrok iz Jakobove starosti, katerega so bratje iz ljubosumnosti prodali mimoidočim trgovcem. Jožef je pozneje svojo družino rešil lakote (1 Mz 37). Ime Jožef pomeni »naj Bog doda«. V Jožefovi osebi je Bog Jakobu v starosti dodal še enega sina, vsej Jakobovi družini, ki bi lahko bil uničena zaradi lakote, pa je dodal življenje.

Mojzes, ki se je rodil v Egiptu, pomeni »izvlečen iz vode« (2 Mz 1 in 2). Egipčanski faraon je hebrejskim

babicam zaukazal, naj že pri porodu ubijejo vse moške potomce, a babice so se v svoji iznajdljivosti izognile izvrševanju ukazov. Tako je Mojzes preživel. Bil je »izvlečen« iz reke Nil, po njem je Bog »izvlekel« – rešil tudi ves narod iz vod Rdečega morja.

Bog rešuje vse narode ...

Nova zaveza se začne z rojstvom otroka. Ime Jezus/Ješua pomeni »Bog rešuje«. Njegov rodovnik zapišeta Matej (Mt 1,1–17) in Luka (Lk 3,23–38), med njima pa je veliko razlik. Samo pet imen najdemo pri obeh, pri Mateju in Luki. To so Abraham, Izak, Jakob, kralj David in Jožef, Jezusov krušni oče. Matej začne z Abrahamom, Izakom in Jakobom, da bi prišel do Jožefa. Luka začne od zadaj, od Jožefa se vrne vse do Noeta, Seta, Adama in Boga. Jezusov rodovnik ni zgodovinski, ampak simboličen. Luka želi poudariti, da Jezus izvira iz Adama. Tako kot Adam tudi on nima zemeljskega očega in s tem predstavlja začetek novega ljudstva. Matej pa poudarja Jezusovo izraelsko in kraljevsko poreklo iz Davidovega rodu, navede pa tudi tri tujke: Tamaro, Ruto in Batšebo. To pomeni, da Jezus ne izhaja samo iz židovskega naroda, ampak tudi iz drugih narodov, da je kralj vsem, ne samo Judom. Ješua je Bog, ki rešuje Izrael in vse narode tega sveta.

... od vsakega suženjstva

Takoj, ko je bil Jezus rojen, ga je Herod hotel ubiti (Mt 2). Da bi našel novorojenega otroka, je nameraval izkoristiti modre, a oni so sprevideli njegove nakane. Tedaj je Herod poslal svoje vojake, da so pobili vse dečke v Betlehemu in okolici, ki so bili mlajši od dveh let. Herod se je obnašal kot faraon v času egiptovskega suženjstva. V času Herodovega vladanja in rimske okupacije je Izrael preživel novo suženjstvo, iz katerega ga je spet rešil Bog. Tokrat ne po Mojzesu in iz voda Rdečega morja, ampak po Ješui in po krstni vodi. »Nosim vam v tem otroku Rešitelja vaših src in Tistega, ki vas kliče k svetosti življenja.« (25. december 2000)

Ti teksti želijo biti spodbuda za branje Knjige vseh knjig. V resnično duhovno korist vam bodo samo, če boste objeli Sveto pismo in se poglobili v odlomke, ki so tukaj navedeni, če boste globlje iskali in prebili resnično veliko več časa s Svetim pismo kot s tem skromnim zapisom, ki ga imate v rokah. Božja beseda je živa in dejavna (Heb 4,12). Če se izpostavimo njenemu delovanju, ima sama v sebi moč, da nas spreminja.

Lidija Paris
Glasnik mira 1/2010
Prevedla Petra Černivec

TEMA MESECA

SVETO PISMO USMERJA POGLED NA JEZUSA

Medžugorski teolog fra Tomislav Pervan zanimivo poveže sporočilo Medžugorja in Svetega pisma s podobo poti, ki jo je Jezus prehodil z dvema razočaranima učencema. Jezus je s svojimi velikonočnimi prikazovanji in srečanji dal učencem trdne, vidne in otipljive znake svojega poveljčanega življenja, ki so zgodovinsko potrjeni v svetopisemskih poročilih in pričevanjih učencev. V moči Jezusovega Duha jih Cerkev v vsakem času poživlja in posreduje ljudem.

Tudi Marijina prikazovanja so povezana s poveljčanim Jezusom in svetopisemskim oznanilom o Njem. Svetopisemsko razodetje se je zaključilo, različna prikazovanja in sporočila pa ga posedanjajo in prinašajo nove poudarke glede na zahteve časa. Podobno je tudi s prebiranjem in premišljevanjem Svetega pisma, ki nam pomaga, da

moremo gledati na stvarnost z novimi očmi in slišati Božje sporočilo za konkretno življenje. V tem smislu moremo reči, da so medžugorska sporočila kot odprto Sveto pismo, ki govori ljudem, kako naj živijo z Bogom v današnjem času. To je še toliko pomembnejše, ker se prevladujoča miselnost naslanja na empirično znanost, ki duhovnega dogajanja skoraj ne opazi in tudi noče videti.

Težave z vero

Dogodek srečanja dveh učencev z vstalim Jezusom odkriva vprašanje vere v Jezusa in kaže pot, ki jo mora prehoditi njegov učenec. Učenca, ki sta šla razočarana iz Jeruzalema proti Emavsu, sta imela zaprte oči, nikakor nista mogla vstopiti v dogajanje Jezusovega vstajenja. Zanju je bil Jezus mrtev, razočaral ju je, zato sta zapustila Jeruzalem in ostale učence. Temeljno vprašanje, ki sta ga nosila v

svojih srcih, se je nanašalo na Jezusovo trpljenje in smrt. V tedanjem judovskem mišljenju je bil bodoči Mesija prikazan kot mogočni politični rešitelj, ki bo ljudstvo osvobodil jarma tujcev.

Pogled na stvarnost je pogosto določen z razpoloženjem ljudi in njihovim načinom gledanja. Gledamo s svojimi očmi in s svojim pogledom, čeprav se morejo v pogovoru in izmenjavi ti pogledi dopolnjevati in poglobljati. Razočarana učenca sta se tako odločila za vrnitev v staro življenje.

Jezusova bližina in pogovor

Tudi če se zdi, da smo sami v življenju, to ni res, ker nas vedno spremlja tiha in skrivnostna prisotnost Jezusa. Še posebno se nam približa v težkih trenutkih, neprespanih nočeh, v razočaranjih in bolečinah. Za učenca je bilo pomembno, da sta se med seboj pogovarjala. Ljudje spregovorimo naprej o tem, kar doživljamo, o lepih in težkih izkušnjah. Huje je, če ostanemo sami, v bolečini, pa tudi v veselju.

Pri medsebojnih pogovorih in v pogovoru z Jezusom ne moremo iti mimo spomina. Učenca sta bila razočarana, vendar nista mogla izbrisati spominov. Iskreno sta se pogovarjala o vsem, kar se je zgodilo z Jezusom, ki je bil učitelj, prijatelj in Božji človek.

Začel je razlagati Sveto pismo

Jezus se ni dal takoj spoznati, izbral je daljšo pot, na kateri je pripravil učenca, da sta ga spoznala kot vstalega in poveličanega. Najprej ju je malo okregal, da sta bila počasna in nista uvidela, kaj so o Mesiju govorili Mojzes in preroki. Zato jima je začel razlagati napovedi Svetega pisma in pokazal, kako je izvoljeno ljudstvo postopno dozorevalo za njegov prihod. S tem je postopoma ublažil njuno razočaranje in ju pripravil, da sta se mogla odpreti njegovemu razodetju. Pomagal jima je do spoznanja, da zaradi take smrti njihovega Učitelja ni potrebno dvomiti o življenju, ki sta ga živela z Jezusom.

Pot do vstalega in poveličanega Jezusa se ne zgodi takoj, potrebno je dogajanje, premislek, spreobrnjenje, da moremo v novi luči gledati Nanj, pasti morajo pregrade, dvomi, kritike. Ljubezen potrebuje celovito zaupanje. Za poglobitev izkušnje srečanja z Vstalim moramo povezati naše človeške izkušnje z izkušnjo prvih prič in Stare zaveze, ki je pripravila Jezusov prihod. Branje Svetega pisma obuja skrivnostni spomin na Boga, ki je temelj našega bivanja in nam prinaša odrešenje. Zato je tudi Jezus tako blagroval tiste, ki Božjo besedo poslušajo in jo ohranijo. (Lk 11,28) Ko beremo, premišljujemo, gledamo in molimo Sveto pismo, stopamo v Svetem

Duhu v misel in srce Boga, ki se je razodeval v zgodovini odrešenja, ki je dosegla svoj vrh v Jezusu Kristusu.

Jezus je s svetopisemsko izkušnjo pomagal odpraviti egoizem vere, ki je bil v srcih in očeh dveh učencev. Ko se človek podari, je njegov dar izročen drugemu na milost ali nemilost, saj ga ta lahko sprejme ali zavrže. Tako je tudi z Božjim darom, ki se podarja človeštvu: človeštvo ga lahko sprejme ali zavrže. Včasih so naše želje upravičene in v skladu z našo resnico, včasih niso, pomembno pa je, da se odpremo in rečemo Bogu: »Prav imaš.« Zato je potreben tretji, Gospod. Želje je mogoče združiti le na temelju ljubezni, ki je najmočnejša želja v življenju. V ljubezni je moč in stvarnost, ki trka na vrata človeških src, da bi se odprla in stopila v dialog.

Sveto pismo vodi h križu in k vstajenju

Jezusova svetopisemska razlaga učencema se je nanašala na njegovo trpljenje, križ in smrt. V bistvu jima ni povedal nič novega, samo na nov način. Skušal jima je razložiti in pokazati, da ni druge poti odrešenja za svet kot pot križa in Božje podaritve do konca; s tem je pokazal, kako ljubi in kaj je pripravljen narediti za ljudi. Ob takem daru Božjega trpina so se morali raztreščiti predsodki, ideologije, nevoščljivosti, hudobija. V ljubezenskem odnosu morata umreti egoizem in vsako

nasilje. Šele v poveljanih ranah odpuščanja in daritve se rodita zvestoba in navdušenje, ki ju ne more nič zlomiti.

Ob poslušanju Jezusovih razlag se je začela odpirati notranjost učencev, pritrdjevala sta mu ter postopoma stopala v dogodek križa in velike noči. Sveto pismo vodi vernika v skrivnost Boga in njegovega delovanja v svetu, pripravlja ga za sprejem milosti, da bi spregledal in se spreobrn timer. Sveti Pavel je zapisal: »Beseda o križu je namreč norost za tiste, ki so na poti pogubljenja, nam, ki smo na poti rešitve, je Božja moč.« (1 Kor 1,17–18)

Da bi bila srca bolj goreča

Pomembno je, da gledamo na svoje življenje, zlasti na težave in probleme, skozi izkušnjo Svetega pisma. Če je Jezus Gospod, naj ima prvo besedo, čeprav je vedno ne

razumemo. V taki odprtosti in ponižnosti ne postavljamo sebe v središče, ampak poiščemo želje, ki so koristne za nas in drage Bogu. Kdor ljubi, mora stopiti na raven drugega ter ga začutiti v njegovih najglobljih težnjah in željah. Poleg ponižnosti je pomembno tudi zaupanje, vera živi iz zaupanja. Ko smo doživeli Gospodovo ljubezen, mu moramo zaupati.

Če nas nič ne zanima, nas tudi Bog ne more nagovoriti. Vera in ljubezen nas morata navdušiti, da stopi v ta odnos vse naše bitje, telo, duša in duh. Če gledamo in premišljujemo Sveto pismo, nas bo nagovorilo, da ga bomo začutili v tistem Duhu, v katerem je bilo napisano. Ta Duh je pripravil razočarana učenca, da sta sledila Jezusovi razlagi Svetega pisma.

Imeti odprte oči za ljubezen

Na duhovni poti spreobrnjenja so oči ključnega pomena. Pomagajo nam sprejeti resnico o sebi in drugih. Po predstavah naših oči iščemo, se borimo, prosimo, molimo. Toda če v tem pogledu ni Jezusa, ostanemo na

površini, hladni in prazni, v nas se nič ne spremeni. Pomembno je gledati Jezusa, kako nam govori, svetuje, odpušča, nas tolaži, kako se pridruži poti drugih ljudi.

Pogovor o Pismih je pripravil učenca, da sta mogla Jezusa spoznati pri mizi, ko jima je razlomil kruh in natočil čašo vina. Ljubezen je bila premočna, da je ne bi videla. Duhovne oči se odprejo, ko se nam nekdo resnično podari. To je vstajenjska moč ljubezni, ki se lomi v posvečenem kruhu in vinu, da bi vanjo vključila čim več ljudi. V svoji previdnosti nas Jezus preko svoje Besede in zakramentov vodi k izpolnitvi v Božji večnosti. Na pot nam pošilja Mater Marijo, ki nas s svojimi sporočili usmerja k Njemu. Tako postaja naš odnos z Njim vedno bolj sproščen, iz tega se poraja želja, da bi ostal z nami.

Drugi vatikanski koncil je želel, da bi bila miza Božje besede vernikom na široko dostopna in bi ga brali v razumljivem jeziku. Bolj kot je globok odnos z Jezusom, bolj seže njegova Beseda v naše misli in nam pomaga k pravim odločitvam.

Foto vir: <http://d152r6bf9d8lvk.cloudfront.net>

Gledati Gospoda

Pomembno se je osebno srečati z Jezusom, ga videti in ustvariti dejaven odnos z njim. Zato ga moramo iskati, se poglobljati v njegovo življenje, prisluhniti njegovemu sporočilu. Tudi sam nam

prihaja naproti, podobno kot se je pridružil učencema, ki sta šla v Emavs. Učenca sta se po Njem zavedela svoje poklicanosti in Mu sledila.

Z Jezusom se srečujemo učenci do današnjih dni. Janezu in Andreju je rekel, naj prideta k njemu in pogledata, kako živi. (Jn 1,39) V Jezusu odkrivamo ključ za našo usodo, bliža se v naše življenje in nas spremlja na poti v večnost. Seveda mora iti ta pogled skozi topilnico velike noči.

Zgodba z gledanjem se je začela že v raju, ko sta Adam in Eva zakrila pogled na Boga; takrat so se jima odprle oči, da sta odkrila svojo nagost in krhkost. (1 Mz 3,7) Do tedaj tega sploh nista opazila, ker je bil njun pogled usmerjen k Bogu in celoti življenja. Od tedaj se religije trudijo, da bi povezale pogled ljudi z njihovim duhovnim temeljem. Sveto pismo kliče k spreobrnjenju, kar pomeni drugačen pogled na življenje, ljudi, na Boga in prihodnost. Videti moramo, kako smo ljubljene in vredni v očeh Boga in Kristusa. Človek Svetega pisma premisli svet in življenje z drugačnimi očmi kot drugi ljudje in javno mnenje. Samo s človeškim pogledom ne moremo spoznati veličine Boga in človeka, ki se je razodela v dogodkih Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja. Tudi učenca ga nista prepoznala. Šele po dogodku živega srečanja, ko se je

razodel v zakramentu svete evharistije, so se jima odprle oči in sta razumela, kar jima je razlagal.

Sveto pismo je živa beseda

Sveto pismo je živa Božja beseda, ki ni danes nič manj močna, kot je bila na začetku, ob stvarjenju. Božja beseda je bila na ustih in v srcu prerokov ter svetopisemskih pisateljev, ki so jo skrbno zapisovali. V največji meri in najbolj očitno je bila prisotna v Jezusu, ki je bil večna Božja Beseda v človeku. Njegova beseda je bila močna, saj je priklicala mrtvega Lazarja v življenje, gobavcu je vrnila zdravje, slepcu vid, grešnikom odpustila grehe.

Beseda Svetega pisma oblikuje vest in odločitve. V njej se srečamo z Božjim razodetjem v zgodovini. Iz nje živijo naši dnevi, oblikuje nam poglede in nas podpira v odnosih ter upanju.

Sveto pismo v medžugorskih sporočilih

V sporočilih je Marija večkrat priporočala branje Svetega pisma. 18. 11. 1984 je rekla: »Danes vas vabim, da v svojih hišah vsak dan berete Sveto pismo. Naj bo na vidnem mestu, da vas bo vedno spodbujalo k branju in molitvi.« Kasneje sporočilo je še močnejše: »Vsaka družina bi morala moliti družinsko molitev in brati Sveto pismo!« (14. 2. 1985) Marija je tudi povedala, da je

branje Svetega pisma pomembno za razumevanje njenega prihoda: »Zato, moji otroci, molite in berite Sveto pismo, da bi preko njega odkrili sporočilo mojih prihodov za vas.« (25. 6. 1991) Ob molitvi in branju Svetega pisma morejo vidci razumeti njena sporočila in jih prenesti v življenje. Sveto pismo jim pomaga spoznavati čas in njegove izzive (25. 8. 1993), razločevati dogajanja v času, da se bodo pridružili Jezusovemu srcu in se borili proti napadom hudobnega duha. Marija je povabila vidce, naj s premišljevanjem Svetega pisma okrepijo svojo vero v Boga, ki jih neskončno ljubi. »Otroci, vi ne znate živeti v Božji milosti, zato vas znova vabim, da bi nosili Božjo besedo v svojih srcih in mislih. Postavite, otroci, Sveto pismo na vidno mesto v vaši družini in ga berite ter živite. Poučite svoje otroke, kajti če jim ne boste vzor, bodo postali neverni. Premišlujte in molite, potem se bo Bog rodil v vašem srcu.« (25. 8. 1996) Pomembno je postaviti Sveto pismo na vidno mesto v domu, da kliče družinske člane, da ga vzamejo pogosto v roke, ga premišlujejo in z njim poučujejo mlajše. (25. 1. 1999) Branje Svetega pisma bo poglobilo molitev po družinah, da bodo doživljali veselo skupnost z Bogom, ki neskončno ljubi to, kar je ustvaril. (25. 9. 1999) Marija je povabila vidce, da bi bili nosilci evangelija v

svojem življenju in da bi pričevali, verovali in živeli, kar uči Božja beseda. (25. 1. 2006) V februarju 2006 je Marija ponovno povabila: »Vrnite evangelij v družino.«

Tako sprejeta beseda Svetega pisma ni mrtva knjiga, ampak odpira pot Boga v naše življenje, da Mu pritrdimo z besedami mladega Samuela: »Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša!« (1 Sam 3,10) Tak naj bo tudi naš odnos do Svetega pisma kot žive Božje besede, ki nas vedno znova razsvetljuje, spreobrača, uči in obdarja z mirom. Družinski oltar s Svetim pismom na vidnem mestu je naš odgovor na Marijino vabilo. Ko ga bomo brali in poslušali, nam bo približalo Božjo in Kristusovo misel – po zgledu Marije, ki je ob molitvi in premišljevanju Svetega pisma sprejela Kristusa in mu pripravila pot na svet

Primož Krečič

NAMESTO INTERVJUJA

Foto vir: <http://www.facebook.com>

MARIJA DUGANDŽIĆ MARIJINA POT DO MOJEGA SRCA

(nadaljevanje in konec)

Od takrat dalje je vse steklo z neverjetno hitrostjo: nastal je informativni urad, ustanovili smo društvo vodičev za romarje, pa radio Mir Medjugorje, postavili spletno stran v sedmih jezikih. Bilo je zelo veliko dela. Jaz sem nadaljevala, a ne več kot edina, bilo je zmeraj več sodelavcev. Sama pa sem po določenem obdobju takšnega dela rekla, da ne zmorem več tako. V vsem tem delu sem namreč izgubila čas za molitev. Rekla sem si, da je to, kar sem delala, vse prav, koristno in potrebno, a jaz nisem prišla v Medjugorje zaradi tega. Tako bi lahko živela tudi v Splitu, pa še dosti lažje bi mi bilo. Na mašo sem uspela iti dvakrat na teden. Nisem več zmogla zmoliti vseh treh delov rožnega venca na dan. Zato sem se

pogovorila s patrom Slavkom Barbarićem in mu povedala, da je bilo to, kar sem jaz naredila, potrebno, a da se ne vidim več v tem, da sem preveč utrujena in se ne počutim dobro. On mi je rekel: »Zate je bolj duhovno področje – ti to čutiš? Bomo videli.«

Ko je leta 2000 umrl pater Slavko, mi je bilo zelo težko in jokala sem pred odrom z njegovim truplom v času Marijinega prikazovanja. Bila sem tudi jezna ... in prosila sem ga, naj mi iz nebes pomaga vzgojiti hčerki.

Po smrti p. Slavka sem prevzela organizacijo seminarjev posta, tišine in molitve, ki jih je on prvi organiziral. Na teh seminarjih je bilo do sedaj okoli 15.000 udeležencev iz vsega sveta. Organizirala sem srečanja za vodiče romanj, mednarodne seminarje za voditelje romanj, molitvenih in karitativnih

skupin, povezanih z Medžugorjem; mednarodne seminarje za zdravnike in medicinsko osebje, za duhovnike, zakonske pare. V času molitvenega srečanja mladih (Mladifesta) prevajam italijanski jezik, prevajam tudi večerno sveto mašo v italijanščino in delam na radiu Mir Međugorje.

Če se vrnem nazaj v leto 1984. Ko sem začela delati v Medžugorju, so ljudje spraševali moje starše: »Kje je Marija?« Oni so odgovorili, da sem odšla v Afriko. Ko sem jih vprašala, zakaj lažejo, zakaj ne povejo, da sem odšla v Medžugorje, so mi odgovorili: »Veš, Medžugorje, to je za nas kot Afrika.«

Pred nekaj meseci mi je mama prvič razkrila nekaj. V času, ko sem bila otrok in dekle, sem vsako nedeljo šla k sveti maši. Za božič edina nisem šla v šolo. Ko sva se tako pogovarjali o mojem odhodu v Medžugorje, mi je rekla, da je bilo njej in tudi očetu zelo težko zaradi tega. Moj oče je bil zobozdravnik, njegov oče pa zdravnik, kar pomeni, da smo bili meščanska družina. Bila sem najmlajši otrok in imela sem dva starejša brata. Bila sem njihova princeska in oni so zame imeli svoje načrte. Zato je bilo za moje starše nekaj strašnega, da sem jaz po zaključeni fakulteti odšla »v neko vas«. Mama mi je šele sedaj zaupala, kaj je tedaj rekla očetu: »Če se ti želiš z Marijo boriti za Marijo, se bori, jaz

se ne bom, ker vem, da te bitke ne bom dobila, saj nisem pozabila, kako se je ona rodila. Če ti želiš, se bori, jaz se ne bom.«

Zgodba o mojem rojstvu pa je po maminem pripovedovanju naslednja: Mojim staršem so komunisti odvzeli vse. To je bilo veliko bogastvo: hiše, trgovine ... v Splitu. Morali so začeti iz nič. Oče je težko delal. Najstarejši brat je od mene starejši 12 let, mlajši pa 8. Mama je očeta nagovarjala, da bi imela še enega otroka. Oče pa ji je rekel: »Ali ne vidiš, kako se borimo?!« Toda mama je želela, zato se je odločila moliti, da bi pregovorila očeta. 1962. leta je bil v naši župniji misijon, posvečen Mariji. Mama je v času tega župnijskega misijona molila, da bi oče spremenil svoje mnenje in si zaželel še enega otroka. In res sem bila spočeta v mesecu maju, v Marijinem mesecu. Avgusta, ko je bila mama noseča že štiri mesece, so za veliki šmaren šli na romanje v Padovo v cerkev sv. Antona. Tam, takrat me je mama prvič začutila. Ko so se vračali preko Trsta, je povedala očetu, da me je prvič čutila. Takrat mi je kupila eno jopico, ki sem jo nosila, ko sem imela 10 let in sem bila že velika. Mama pravi, da je od začetka vedela, da sem deklica in da sem Marijin otrok. Rodila sem se v mesecu januarju leta 1963 in bilo je silno veliko snega. Vsi so govorili, da mi bo ime Snježana. Mama pa je rekla, da ne gre domov,

dokler tega ne nehajo govoriti. »Njej je ime Marija zaradi Marije.«

Ko sem po 20 letih odšla v Medžugorje, je moja mama razumela. Ker sem bila rojena na Marijino priprošnje, je tudi rekla očetu, da se ona z Marijo ne bo borila. Tako je vse moje življenje, od samega spočetja naprej, povezano z Marijo. Ko sem bila še majhna, nisem želela krasiti njenega kipa, ker Marije nisem poznala. Molitev rožnega venca mi je bila dolgočasna, staromodna, nepotrebna. A Marija je imela svojo pot do mojega srca.

Ko razmišljam o Medžugorju in ko govorim romarjem o njem, mi je v zadnjih 4–5 letih zmeraj težje govoriti. Medžugorje je tako veliko, močno, vse nas presega. Mislim, da

bomo šele v nebesih razumeli, kaj je Medžugorje. To je tako močno, tako veliko, da moremo samo kot ubogi otroci brati Marijina sporočila. Kakor jaz doživljam Medžugorje, se tu ne dogaja nič novega. Mi vse to, kar nam Marija govori, vemo, a smo pozabili.

Morem reči, da sem Marijo razumela šele, ko sem začela vzgajati svoje otroke. Hčerki sta mi rekli: »Pa saj Marija govori vedno ene in iste stvari.« Zakaj Marija ponavlja svoja sporočila? Kot mama svojim otrokom ponavljam: »Ana, obuj svoje copate!« Stokrat na dan. »Lucija, ne hodi bosa!« Stokrat na dan. In to bom ves čas ponavljala, ker sem mama. Mama se ne more utruditi – in tako je z Marijo.

Marija daje sredstva, ker želi, da se mi vrnemo v to resnično veselje. Mi imamo vse: GPS, mobitel, na mobitelu wi-fi ... Imamo vse, a nimamo nič. Vse je na dosegu roke, a mi smo nesrečni, ker smo izgubili mir, srečo, radost. Tako lahko razumemo, da nam Mati daje sredstva, da bi se vrnili k Bogu. Njena sporočila so kot smerokaz. Tudi jaz na poti sem sem ga potrebovala: Ljubljana – letališče – Cerklje ... Če temu ne bi sledila, ne bi prišla sem. A edini, ki je pomemben in ki je vsebina vsakega sporočila, je Jezus. Če Jezus izpolni naše srce, nas nič ne more ločiti od Njega. Jezus je naše merilo.

Danes in včeraj sem bila v neki malo neugodni situaciji. Neki ljudje so mi namreč naredili nekaj grdega, pa so sedaj izrazili željo, da bi se srečali z mano. Vprašala sem se, kaj bi Jezus naredil. Jezus bi šel do njih. Če se obhajamo, moramo postajati kakor Jezus. In ko najdemo Jezusa, najdemo vse. Bo težko, a z Jezusom se gre z nasmehom naprej. Marija nam na pot daje pet kamnov: molitev, post, sveto mašo (postavite sveto mašo v središče življenja), branje Svetega pisma, mesečno sveto spoved.

Marija ni že na začetku rekla, naj molimo tri ure na dan. Najprej je rekla, naj molimo sedemkrat Oče naš, Zdrava Marija in Slava Očetu. Potem je rekla, naj molimo en rožni venec na dan, potem je rekla, naj molimo vse tri dele rožnega venca dnevno, in šele potem je rekla tri ure molitve na dan.

Romarji radi rečejo: »Tebi je lahko, ker si v Medžugorju.« Meni pa je najtežje moliti v Medžugorju. Vsak dan grem k sveti maši, a pogosto grem v Čitluk, ker imam tam tišino in mir. Kaj je problem? Vsakdanjost! Ko sem kot mlado dekle začela moliti rožni venec, mi je to bilo zelo težko. Kot iti v planine. Ko sem bila študentka, sem imela veliko časa, a mi je bilo težko moliti in časa za molitev si nisem vzela. A sedaj, ko imam dosti več obveznosti, vsak dan najdem čas za 2–3 ure molitve, ker se je spremenila lestvica mojih vrednot.

Imela sem otroke, gradili smo hišo, veliko sem delala na župniji, a uspelo mi je moliti 2–3 ure na dan. Najbolj naporno pa mi je bilo ohraniti družinsko molitev.

Tudi sedaj molim 2–3 ure na dan, ne gledam pa televizije, ker nimam časa. Ko si nekaj res želimo, za to tudi najdemo čas.

Zahvaljujem se vam za pozornost. Prosim vas molite za nas, ki delujemo in živimo v Medžugorju, da bi bili do kraja zvesti Mariji in po Mariji Bogu.«

Po zvočnem posnetku zapisala in prevedla Andreja Pezdevšek

SVETNIK 20. STOLETJA

Foto vir: <https://mauroleonardi.it>

SV. JANEZ XXIII. (JANEZ DOBRI) (1881–1963)

»Le dobrota in milina me bosta spremljali vse dni mojega življenja; prebival bom v hiši Gospodovi vse dni življenja.« (Ps 23,6)

Citat iz Svetega pisma se je uresničil v dečku, ki je prijoal na svet 25. 11. 1881. V vasici Sotto il Monte je bil strašen mraz, stric Zaverio pa je ob velikanskem ognjišču molil rožni venec, ko je zaslišal vzklik: »Rodil se je! Deček!« Oče Battista Roncalli in stric Zaverio sta stekla navzgor po kamnitih stopnicah. Mama Marianna je rodila četrtega otroka, prvega dečka. Takoj so ga zavili v odejo in odnesli v cerkev h krstu. Imenovali so ga Angelo Giuseppe.

Kot otrok je Angelo z zanimanjem opazoval 'moža v črnem': vsi so ga pozdravljali in tudi nanj je naredil poseben vtis. Videl in slišal ga je pri sveti maši in svoji sestrici Ancilli je dejal: *»Ko bom velik, bom duhovnik, ampak črna obleka mi ni pogodu in tisti beli ovratnik tudi ne.«* V tistih

časih je obvezno šolanje trajalo le tri leta, a je župnik Rebuzzini nekega popoldneva ogovoril starša ter dejal, da je njun sin izredno nadarjen in bi bilo dobro, da ga pošljeta naprej v šole v Carvico. Oče sprva ni bil navdušen, svojega prvorojenca bi imel za naslednika kmetije, a vendar je prisluhnil in se odločil, da mu da priložnost.

Začelo se je šolanje, toda ta pot k duhovništvu za Angela ni bila lahka. Star je bil le 10 let, pa je bil že v 3. letniku gimnazije, zato je težko sledil. Poleg tega pa ga je še eden izmed sošolcev prosil, naj prinese v šolo jabolka. Ker pa to ni bilo dovoljeno (Angelo tega ni vedel), so ga zaradi prestopka, in ker ni želel izdati, kdo mu je to naročil, izključili iz šole.

Po zaslugi milanskega škofa, ki se je odločil, da mu bo plačal šolnino, je z 11 leti šel v malo semenišče v Bergamu. Študij bogoslovja je končal z doktoratom in bil 10. avgusta 1904

posvečen v duhovnika. Po novi maši je bil deset let tajnik svojemu škofu Radiniju, ki mu je bil dober učitelj. Med prvo svetovno vojno je Angelo bil na bojišču kot vojaški duhovnik. Vojna ga je zelo pretresla in veliko je molil za mir. Zapisal je: *»Najvišji zaklad življenja v družbi, najsvetlejša točka v zgodovini človeštva in krščanstva, predmet zaupljivega pričakovanja Cerkve in narodov je mir. Mir ne bo mogel zavladati v svetu, dokler se ne bo nastanil v človeškem srcu.«*

Leta 1920 ga je papež Benedikt XV. poklical v Rim, da bi po italijanskih škofijah poživil misijonsko dejavnost. Odločitev je bila zelo težka. V Bergamu je bil profesor, duhovni vodja semenišča, aktiven v študentskem zavodu, pri Katoliški akciji. Naj sedaj vse to zapusti in začne na novo? Za nasvet je prosil prijatelja kardinala, ki mu je odgovoril: *»Zapustite vse in pojdite: spremljal vas bo obilen Gospodov blagoslov.«* Ta misel ga je vodila naprej in leta 1925, ko je bil posvečen v nadškofa, si je izbral geslo: *»Pokorščina in mir.«* To ga je spremljalo vse življenje, saj je moral večkrat vse zapustiti in začeti znova. Zapustiti je moral tudi Rim, ko je bil 1925 kot nuncij poslan v Bolgarijo, ki je bila kot poraženka v prvi svetovni vojni v žalostnem položaju.

Bil je človek, ki je imel moč povezovanja, zato so ga povsod, kjer

je služboval, radi sprejeli. Na svoji poti se je leta 1927 ustavil tudi v Ljubljani, sprejel ga je škof Anton B. Jeglič, pri jezuitih pa je opravil tudi duhovne vaje. Takrat je v svoj zvezek Dnevnik duše zapisal: *»Moram in hočem biti vedno bolj človek poglobljene molitve. Še več blagosti, še več blagosti, dobrote in miru v mojih poslih.«* Spremljal ga je pridevnik 'dobri' in za dobroto si je res posebej prizadeval: *»Dobroto je treba storiti dobro. Ni se treba posluževati trdih načinov, da vzdržuješ red. Čuječa dobrota seže mnogo dlje kot strogost in bič. Dobrota je napolnila moje življenje z vedrino.«*

Po desetih letih v Bolgariji so ga poslali v Turčijo, saj so potrebovali nekoga, ki bo znal »smehljaje požirati kosti«. Turčija je bila v prelomnih letih. Vodil jo je general Mustafa Kemal, znan pod imenom Ataturk, ki je odstavil zadnjega sultana in uvedel številne reforme, med drugim je prepovedal kakršnekoli verske simbole v javnosti. Angelo je vse s spoštovanjem sprejel in bil zopet srednik miru med sprtimi stranmi. Tudi med 2. svetovno vojno je pomagal, kjer je mogel.

Po koncu te vojne je bil poslan v Pariz, da zopet postane »mirovnik« med sprtimi stranmi. Tudi tam je znal povezovati vse strani in sloje, da je celo tedanji predsednik z veseljem sprejel staro navado in mu ob

imenovanju za kardinala sam položil kardinalsko čepico na glavo, čeprav sta bili cerkvena in državna oblast vsaka na svoji strani.

Leta 1953 je bil imenovan za patriarha v Benetkah, kjer je začel znova z mislijo, da ga tukaj čaka njegov večni počitek. Vendar temu ni bilo tako. Po petih letih, ko je umrl tedanji papež, je odpotoval v Rim na volitve novega papeža – in bil 28. 10. 1958 izvoljen sam. Sprva so ga, predvsem zaradi visoke starosti, imenovali »prehodni papež«, a se je izkazalo, da je bil veliko več kot to.

Izbral si je ime Janez, ime svojega očeta in zavetnika župnije, v kateri je bil krščen, pa tudi lateranske bazilike, ime evangelista Janeza in Janeza Krstnika.

Janez Dobri je bil prvi papež, ki je šel ven in obiskal bolnišnice, domove za ostarele, sirotišnice in zapornike. Kljub visokem položaju nikoli ni pozabil na uboge in preproste ljudi, zavzemal se je za socialno pravo, vsem delavcem je dvignil plače. Dejal je, da je treba nehati izkoriščati delo, vsak naj se potruži za blaginjo delavstva, tako da spoštuje človeka in njegovo pravico do dostojnih življenjskih razmer.

Sklical je II. vatikanski koncil. Neki vatikanski uradnik naj bi mu dejal, da je »absolutno nemogoče«, da bi se 2. vatikanski koncil začel leta 1963. Papež pa mu je odgovoril: »Dobro, se bo začel pa leta 1962.«

Skrbel je, da bi se skrhani odnosi različnih smeri, ver in narodnosti spet popravili in da bi povsod iskali skupni jezik. Neki rudar je ob svojem srečanju z njim slikovito izjavil: *»Janez XXIII. ni ne bel ne črn ne rdeč. Brezbarven je. To je človek vseh, papež miru.«*

S svojo dobroto se je zapisal v srca ljudi, ki so že takoj ob njegovi smrti vzklikali: *»Santo subito!«* (svetnik takoj). Leta 2014 ga je za svetnika razglasil papež Frančišek.

Molitev k sv. Janezu XXIII.

Sveti papež Janez XXIII., prosi zame pri Bogu, da bo tvoja pot svetosti postala moja pot!

Pomagaj mi hoditi po njej tako zvesto, s takšno požrtvovalnostjo in predanostjo, kot si hodil ti!

Bodi moj nebeški priprošnjik!

Amen.

Dogodki in misli:

K papežu sta prišla gospod Adjubej, urednik sovjetskega časopisa, in njegova žena, hči Hruščeva. Čeprav so mu predlagali, naj gospe podari kaj nevtralnega, ji je podaril rožni venec in dejal: »Čeprav so mi dejali, da bi se kneginji, ki ni katoličanka, spodobilo dati novce ali znamke ali knjigo ..., vam vseeno dam rožni venec. Zame, papeža, pomeni teh petnajst rožnovenskih skrivnosti petnajst oken, skozi katera gledam v Božji luči vse, kar se dogaja na svetu. Molim in molim. En rožni venec zmolim zjutraj, enega popoldne in enega zvečer. Vidite, časnikarje je zelo prevzelo, ko sem danes zjutraj povedal, da molim peto veselo skrivnost zanje. Ko pa molim tretjo veselo skrivnost in premišlujem o Jezusovem rojstvu, se spomnim vseh otrok, ki so se rodili v zadnjih 24 urah, zato da bi našli ob svojem prihodu na svet papeževo molitev in voščilo ne glede na to, ali so katoličani, ali ne.«

Eden od kardinalov se je pritoževal, da bo po povišanju plač v Vatikanu še tisti služabnik, ki samo gostom kaže, kam se morajo uvesti, zaslužil toliko kot kardinal. Papež pa je pripomnil: "Služabnik ima 10 otrok; upam, da jih kardinal nima!"

Otrokom v poboljševalnici je dejal: »Otroci, ne mislite več na preteklost. Gospod že dobro ve, kaj se je zgodilo, zdaj pa zaupajmo njegovemu

usmiljenju, njegovi neskončni dobroti. Samo sedanjost je važna.«

Janez XXIII. je nekoč takole pojasnil nočne skrbi v najzgodnejšem obdobju svojega papeževanja: »Pogosto se zbudim sredi noči in začnem razmišljati o problemih v svetu, pa si rečem, da bi o tem moral govoriti s papežem. Potem pa se spomnim, da sem jaz papež, in si rečem: 'No, potem pa moram o tem govoriti z Gospodom'.«

»Ko se zjutraj zbudiš, obrni takoj svoje srce k Mariji in zagotovi ji, da ji hočeš biti zlasti ta dan globoko vdan. Izroči ji vsa dobra dela, ki jih boš ta dan opravil, in prosi jo, naj blagoslovi tebe in tvoje tovariše.«

Pripravila: Klavdija Jurišić

Viri: Bosco de Ambrogio, Papež

Janez Dobri

Jožef Pavlič, Portret Svetnika in

Dnevnik duše

V SPOMIN

17. OBLETNICA SMRTI P. SLAVKA BARBARIĆA (1946–2000)

P. dr. Slavko Barbarić se je komaj pri 54 letih preselil v večnost. Živel je skromno in tako je tudi umrl, na poti v svojo pisarno, kot so govorili njegovi prijatelji iz samostana.

Vsi, ki smo ga osebno poznali, vemo, da je tako bilo. Zase ni imel nikoli časa, živel je le za druge. Če smo se srečali, smo si izmenjali nekaj besed, pa je že odhitel naprej. Majhne otroke je vodil na Hrib prikazovanja, da so tam molili rožni venec. Bil jim je duhovni oče, ki jim je omogočil življenje, za katerega so bili prikrajšani v domačem okolju. Tudi vidcem je bil tisti, s katerim so se pogovorili o vsem, kar je naročala Gospa. Dosledno je živel po njenih sporočilih in na vseh svojih poteh ljudem oznanjal, kaj Marija prosi.

Veliko ljudi po vsem svetu ga je poznalo, po njegovih navodilih so ustanavljali molitvene skupine.

Na potovanjih je opazal novosti, ki jih je ob podpori donatorjev z vsega sveta prenašal tudi v Medžugorje. Njegovi sobratje ga niso dohajali. Z njimi je večkrat prišel navzkriž. Na pogrebu so se mu v govorih opravičevali, da ga takrat niso razumeli.

Tudi v Sloveniji je opazil lepote, ki so se mu vtisnile v spomin. Izrazil je željo, da bi k nam enkrat prišel kot navaden romar in si ogledal cerkve na hribih in kapelice ob cestah. Žal tega ni doživel.

P. Slavko, prejmite pri Jezusu in Mariji plačilo, ki ste si ga zaslužili s svojim življenjem.

Foto vir: <http://www.youtube.com>

RENE LAURENTIN (1917–2017)

Svet je obšla novica, da je malo pred 100. rojstnim dnem umrl znani francoski marionolog Rene Laurentin. Dolga leta je preučeval različna Marijina prikazovanja. Bernardke iz Lurda ni poznal, pa je o njej napisal sedem knjig. Medžugorske vidce pa je osebno poznal, zato je z njimi tudi lažje sodeloval. Na njih je želel delati poizkuse, pa otroci niso hoteli, doler niso od Marije dobili dovoljenja. Šele takrat je skupaj s svetovno znanimi znanstveniki in zdravniki delal poizkuse na njihovih glavah.

Med 2. svetovno vojno je bil zaprt v Nemčiji. Leta 1946 je bil posvečen v duhovnika, doktoriral je iz teologije in književnosti. Izbrali so ga za profesorja na katoliškem vseučilišču in za dopisnika za francoski časopis Le Figaro. Napisal je okrog 160 knjig. Ko se je začel zanimati za

Medžugorje, so mu prepovedali pisati o njem in ga obiskati. Povsod so ga zasledovali, ampak on je kljub temu našel pot do Marije, ker je trdno verjel v njena prikazovanja.

Leta 2003 je na radijski postaji Mir Medjugorje na vprašanje o mestu Medžugorja v današnjem svetu odgovoril: »Kar se me dotakne v Marijinih sporočilih, je to, da so odmev evangelija. Medžugorska sporočila niso nič novega, saj samo našim gluhi ušesom ponavljajo tisto, kar smo pozabili, tisto, česar ne želimo ali niti ne znamo več slišati: molitev, post, popolna vera v Boga, branje Svetega pisma. S tem se strinja vsa Cerkev, to je bistvo vseh sporočil in o tem ni kaj razpravljati« Oče Rene, hvala vam za Vašo požrtvovalnost.

Marinka Turina

November-december 2017

23

RAZMIŠLJANJE

SVETO PISMO VSAK DAN

Prošnje in spodbude, da bi Sveto pismo brali vsak dan, mnogokrat najdemo v medžugorskih sporočilih. Zakaj nas Marija tako zelo prosi?

Sveto pismo je »dokument naše vere«. V njem piše, kaj Bog govori o sebi in kaj nam je posredoval in razodel. Je vodič na naši poti k svetosti. Kaže nam, kako biti vedno bolj povezani z Njim in s sočlovekom. Sveto pismo je Božja beseda, napisana v človeškem jeziku, ki je nastala zelo dolgo nazaj in v drugačnem kulturnem okolju. Zato moramo za pravilno razumevanje poznati okoliščine tedanjega časa in način govora. To nam bo pomagalo Božjo besedo prav udejanjati. Kadar beremo Sveto pismo zato, da bi poglobili svojo vero, je priporočljivo to povezati z molitvijo. Biblija je pomoč naši molitvi, zato se v medžugorskih molitvenih skupinah pred branjem Svetega pisma vedno priporočamo Svetemu Duhu.

Pomembno je, da na Božjo besedo gledamo s preprostim srcem. O njej premišljujemo in ji pustimo, da preko molitve deluje v nas. Pri tem nam je najlepši vzor Marija sama. V Lukovem evangeliju dvakrat beremo, kako je poslušala Jezusove besede in v svojem srcu premišljevala, kaj naj bi pomenile. Na tak način bi morala Božja beseda vstopati v človeška srca

in tam obroditi sadove.

Ko beremo Sveto pismo, beremo, kar Bog na poseben način naslavlja na nas. Odlomke naj bi brali tako, kot da jih vidimo prvič. S tem bolje začutimo pomen besed. Kdor s tako pozornostjo bere Sveto pismo, išče v njem skriti pomen, namenjen prav njemu, in priznava, da je pri tem potreben tudi Sveti Duh. Tako branje se združuje z molitvijo in močnejše obrača srca k Bogu, v bralcu/molivcu pa tudi prebuja hrepenenje po globljem spoznanju Božje besede in po izpolnjevanju tega, kar od njega zahteva.

Vicka je dejala, da je Gospa rekla: *»Vsako jutro vzemite v roke Sveto pismo, preberite nekaj vrstic in nato čez dan živite teh nekaj vrstic. Na ta način boste našli odgovore na vprašanja, ki jih je prinesel ta dan.«* To ne pomeni, da se bodo odgovori na vsa naša vprašanja pojavili kot strela z jasnega. Bo pa vsak, ki bo redno bral Sveto pismo, vedno bolj prežet s Svetim Duhom in bo tako lažje našel odgovore na svoja življenjska vprašanja.

Kurt Knotziger

Prevod in priredba: A. S.

Vir:

<http://www.medjugorje.ws/en/articles/stimulations-daily-reading-scripture/>

POROMALI SMO

NEPOZABNO ...

Od 6. do 8. oktobra 2017 smo farani iz župnije Šentvid pri Stični, skupaj s pevskim zborom Prijatelji, romali v Medžugorje. Križev pot smo premišljevali na poti na Križevac in pri kapelicah v parku za cerkvijo sv. Jakoba. Molili in premišljevali smo pri Mariji na Crnici. Ponesli smo ji naše zahvale, prošnje, preizkušnje, strahove in upanja. Molili smo vsak zase, skupaj, za župnijo, naše družine in prijatelje.

Petkov večer smo zaključili s premišljevanjem in češčenjem svetega Križa, v soboto pa smo častili sveto Rešnje telo, s pesmijo in v tišini, premišljevanju.

Ker pa ima Bog rad vesele ljudi, smo poskbeli tudi za veselje, smeh in petje.

Sporočilo, ki ga je v času našega

romanja prejel videc Ivan, med drugim pravi: *"Dragi otroci, tudi danes vas želim poklicati k vztrajnosti v molitvi. Molite, dragi otroci, in odprite svoja srca ..."*

Naša srca so bila odprta in molitev vztrajna, z željo, da bi vero in evangelij prenesli v župnijo, na domove, delovna mesta, v naš vsakdan.

Tudi tokratno romanje je bilo nepozabno in v vsakem od nas je pustilo veliko lepih spominov. Spominov na želje in zahvale, ki smo jih izročili, spominov na smeh in druženje ter spominov na izredno doživeto vodenje naše vodičke Klavdije.

Tanja Fajdiga

November-december 2017

25

ROMANJE V MEDŽUGORJE S SKUPNOSTJO TOTUS TUUS

Naše letno romanje v Medžugorje je bilo tokrat drugačno. Majhna skupinica Slovencev skupaj z duhovnikom g. Vladom se je pridružila hrvaškim bratom Skupnosti Totus tuus. Ker nas je bilo tokrat največ (okrog 200), smo se odločili, da bo romanje tudi dlje časa trajalo, in sicer od 8. do 13. avgusta. Tako smo v Medžugorju preživeli polnih pet dni. Zadnji dan, v nedeljo, smo prisostvovali jutranji maši in se po njej odpravili domov.

Ker smo bili toliko časa tam, smo imeli več priložnosti, da odpremo svoje srce Gospodu v osebni molitvi, pri sveti maši, zakramentu sprave, češčenju Najsvetejšega, v tišini, v molitvi na Hribu prikazovanj in Križevcu. Vseh pet dni je bilo prepletenih s slavljenjem, spoznanji, solzami, z otroško igro, žrtvijo,

notranjimi boji in notranjim očiščevanjem, z radostjo in duhovnim počitkom ...

Ko smo se radostni vračali domov, smo na avtobusu bili deležni mnogih pričevanj. Samo zaslutili smo, kaj vse se je dogajalo v naših srcih, istočasno pa se še nismo zavedali milosti, ki smo jih prejeli, in tega, kar se je v nas za vedno spremenilo. To šele čaka, da se bo razkrilo ...

Največji izziv evangelija je živeti odločitve, ki smo jih sprejeli, in se truditi, da bi »živeli Medžugorje« v svojem vsakdanjem življenju. Marija nas vabi, naj bomo apostoli njene ljubezni, mi pa želimo na to njeno vabilo odgovoriti.

Hvala Mariji za veliko materinsko ljubezen in za vse izmoljene milosti.

Ivan Radiković

MARIJA, SKOZ' ŽIVLJENJE VODITI SREČNO ZNAŠ ...

Marijin klic sem začutila leta 2011, ko sem prvič romala v Medžugorje z romarji s Krasa.

Ob prihodu v Medžugorje smo se najprej ustavili pri domači hiši vidkinje Vike, ki je imela pričevanje ... Ob zaključku je romarje pozdravila s stiskom roke, objemom,

pogledom. Midve sva se le bežno dotaknili z rokama. Takrat pa se je v meni vnel plamen ljubezni in jaz se nisem premaknila. Počakala sem, da je zaključila še naslednje pričevanje. Med tem sva se večkrat pogledali, vzajemno bližino sva potrdili s stiskom roke in takrat sem naredila

korak naprej ... Ko sem o tem spregovorila z duhovnim vodjem g. Dinkom Dominikom Bizjakom, mi je povedal, da je to veliko znamenje ... Takrat tega nisem razumela, danes pa vem, da je bil to začetek moje nove življenjske poti.

Zaželela sem si, da bi na ta romanja peljala tudi svoje otroke. Delno so se mi te želje tudi uresničile in že naslednje leto sva z sinom bila deležna Vickinega poljuba. To je močan pečat, ki da veliko moči za življenje.

Vsako moje romanje je doživelo drugačen pečat ljubezni. Ko sva s sinom naslednje leto romala v Medžugorje, sva na njegovo željo najprej obiskala kip Vstalega Kristusa. Videla sva, kako mu iz kolena tečejo solze. Ko smo naslednje dni bili z romarji na tem kraju, ni bilo več solz ... Sprašujem se, kaj nama je Marija hotela

sporočiti.

Vsako leto sem večkrat poromala v Medžugorje, romanje na moj rojstni dan pa je bilo zame najlepše romanje. Spominjam se, da sem se bosa odpravila na Križevac in Podbrdo. Opogumili so me drugi romarji. Poseben občutek je, ko hodiš po kamenih in te nič ne bolijo noge, zdi se, kot da te Marija nosi nad tlemi in ti pomaga priti na cilj. Bosa sem šla s prošnjo za pomoči mojemu očetu v boju z rakom. Zahvaljujem se vsem romarjem, ki so molili, da bi moj oče premagal bolezen. Prejel je tudi križ sv. Benedikta, ki so mu ga prinesli romarji. Zelo ga je čuval in cenil, še zanje ure pred smrtjo je vprašal, kje je ... Žal je bolezen bila močnejša od njega. Od nas se je poslovil v zgodnjih jutranjih urah velike sobote, v objemu vseh domačih ... Moj veliki oče ...

Vsakokrat, ko smo romali v

Medžugorje, se je v meni prižgal nov plamen ljubezni in je zraslo novo upanje na mirnejše in spoštljivejše življenje. Spominjam se obiska v ženski komuni, kjer so nam dekleta pripovedovala svoje zgodbe in nas spodbujala k odpuščanju. Priporočale so, naj se med seboj objemamo, predvsem s svojimi najbližjimi. Med njihovim pričevanjem sem jokala, ker

se me je skoraj vsaka njihova beseda dotaknila. Na koncu sem bila v veliki stiski, ker se je bilo treba dekletom zahvaliti, jaz pa vsa objokana ... Ob spominu na prejšnji dan, ko sem romarjem med potjo na Podbrdo in Križevac svetovala, naj solzam, ki hočejo teči, dovolijo na plano, da smo tu, pred Marijo, vsi enaki, sem zbrala dovolj moči. Najprej sem objela

svojega sina, nato še obe dekleti in se jima zahvalila ... Začutila sem, kako je bilo v dvorani polno ljubezni in sočutja ... Romarji, hvaležna sem vam za to izkušnjo in za podporo, ki sem jo ob tem čutila.

Letos sem se udeležila tudi festivala mladih v Medžugorju. Bilo je čudovito doživetje, polno ljubezni, milosti, miru. Bili smo prisotni z vidcem Ivanom na Podbrdu in molili rožni venec. Ker je bila velika množica ljudi, smo se pri Mariji ustavili le kratek čas. Med popoldanskim programom ob cerkvi pa se je v meni oglasil glas: »Zakaj si šla tako hitro od mene? Zakaj se nisi dlje ustavila?.... Poslušala sem in obljubila Mariji, da jo bom naslednji dan zjutraj obiskala in se pri njej ustavila. To sem tudi storila. Šla sem spet bosa in ji izročila mnoge prošnje, želje, misli. Naj povem, da so vse moje želje, ki jih izročim njej, uslišane. Hvala, Marija, ker me vodiš in mi stojiš ob strani.

Letošnje oktobrsko romanje je bilo spet nekaj posebnega. Najprej smo šli k vidkinji Vicki, ki je pričevala pred množico ljudi. Ko sva se zagledali in me je njen obraz nagovoril z nasmehom in poslanim poljubom, sem bila raznežena, polna ljubezni. Tudi tokrat se je večkrat obrnila proti meni, kot bi se mi hotela zahvaliti: »Hvala, ker prideš in si ob meni.« Bili smo tudi pri vidcu Jakovu Čolu, s katerim sem se srečala prvič; tudi

on me je nagovoril s svojo izpovedjo. Nekateri romarji pa so se srečali še z vidcem Ivanom, ki je z romarji molil rožni venec na Podbrdu. Zelo lepo mi je bilo, ko smo se slovenski romarji med seboj povezali in del romanja, sveto mašo v Šurmancih, kjer so relikvije sv. Favstine Kowalske in sv. Janeza Pavla II., skupaj oblikovali. Somaševali so trije naši duhovniki, romarji pa so z veseljem sodelovali. Rada bi se zahvalila vsem slovenskim romarjem, da se povezujemo in soustvarjamo bogatejša romanja. Naj nam Marija stoji ob strani na naših življenjskih poteh!

Jana

KOTIČEK MLADIH

SPOMINI NA MLADIFEST 2017

Ko sem prvič bil v Medžugorju, sem bil še majhen otrok. Ljubezen staršev me je pripeljala v ta milostni kraj. Po dvajsetih letih spoznavam, da je bila to ljubezen nebeške Matere, ki nas mlade in stare, bolne in zdrave, srečne in manj srečne vedno znova vabi v svojo oazo miru. V Medžugorju se čas za tistih nekaj dni, ki jih tam preživimo, dobesedno ustavi. Ko se čas ustavi, nastopi večnost. V trenutkih, ki jih preživljamo v Medžugorju, Kraljica miru trka na naša srca. V prvih prikazovanjih je povedala: "Prišla sem, da vam povem, da Bog obstaja." Neskončna ljubezen Stvarnika jo že šestintrideset let pošilja na našo grešno zemljo. Njena materinska želja je, da bi nas nekoč zbrala okoli svojega Sina kot najlepši šopek cvetja, ki v večnosti ne bo nikoli ovenel. Njena sporočila, ki nam jih posreduje po medžugorskih vidcih, bi lahko strnili v nekaj besed: pokora, odpuščanje, molitev in brezpogojna ljubezen. Spomnimo se Jezusovih besed: "Ljubite se med seboj, kakor

sem vas jaz ljubil." To je naša vstopnica v večnost. To je zagotovilo naše sreče tukaj na zemlji. Zakaj ne bi že za časa našega zemeljskega življenja začutili nebeške sreče, ki nam jo Mati tako zelo privošči? Prisluhnimo ji in ne zakockajmo svojega življenja z minljivimi stvarmi.

Gabrijel Vidmar

Na Mladifestu sem bila prvič in mi je bilo zelo lepo. Pričevanja, družba, molitev, vse mi je bilo zelo všeč, še najbolj pa molitev Marijinih litanij vsak večer. Vesela sem tudi, da sem zadnji dan šla na Križevac k jutranji maši. To je bilo res nekaj posebnega.

Tanja Pilić

Ker tega romanja nisem načrtovala vnaprej, ampak je prišlo "z danes na jutri", sem še toliko bolj hvaležna za nekaj dni dopusta, prostor v kombiju in SUPER ekipo!

Na Mladifestu so se me najbolj dotaknila iskrena pričevanja, vedri obrazi, petje, mladi na kolenih in

milost Boga, ki mi preko zakramentov odpušča in mi prihaja bližje. Vidim, da je moja potreba in želja po tem, da si vzamem čas za osebno molitev, po Mladifestu večja.

Nives Felič

Ko sem se letos odpravljala v Medžugorje, nisem vedela kaj me čaka. Zame je bilo to prvo romanje v ta sveti kraj. Vsi so govorili, da mi bo všeč, da bo ritmično-duhovna glasba, da bojo pričevanja in bo maša. Ob misli, da bo tam nekaj tisoč mladih, sem si predstavljala, da bo tudi nekaj zmede in trušča. Na svoje presenečanje pa sem ugotovila, da tam najdeš mladostno energijo, ki te zbudi iz rutine vsakdanjih opravkov. Najdeš mir in zbranost, ko mladi skupaj prisluhnejo Besedi, in se zaveš, da lahko tudi v taki množici prisluhneš šepetu Gospoda, ki je za

vsakega pripravil posebno priložnost za srečanje z Njim. In najdeš toplino, tolažbo, spodbudo in zgled naše Matere Marije, kako utrditi korak na naši poti življenja.

Geslo letošnjega programa – Naj vaša ljubezen raste – razumem predvsem v izročitvi. Če izročim Gospodu vse skrbi, vse načrte, bo zagotovo poskrbel za nas in Božja previdnost bo tista, ki mi bo pomagala, da rastem v Njem, da ga čutim, da ga srečam v sočloveku. Pričevanja so bila tista, ki so programu dala dodatno težo, saj so nekatera vlivala moč in pogum za brezupne situacije, nekatera so odpirala stare rane, ki jih je potrebno »predelati«. Zagotovo pa bodo v meni še dolgo odmevale besede karidnala Ernesta Simonija Troshanija.

Valentina Baričič

Foto: Nives Felič

OPRAVIČILO

V prejšnji številki se nam je na str. 31 zgodila neljuba napaka: fante, ki so podali svoje vtise z Mladifesta, smo »preselili« v Kamno Gorico. Za spodrsrljaj se jim iskreno opravičujemo, hkrati pa popravljamo: fanje so iz Kamnice.

Uredništvo

November-december 2017

31

MARIJA, ŽENA PRIČAKOVANJA

Sveta Marija, žena pričakovanja,
daj mi svojega olja, da mi ne ugasne svetilka.
Ne pošiljaj me k prodajalcem, le odpri mi oči,
da bom videl mnoge Božje darove in upanja.
Tedaj bodo v moje srcu zazvonili zvonovi
in bodo zakrožile ptice po večernem vetru,
predvsem pa bom srečali ljudi,
h katerim sem poslan.

V tem mrzlem času redko svetijo zarje pričakovanja,
zato je upanje uklenjeno in tudi ljubezen ni dejavna;
praznino nezaupanja in kratkih pogledov
polnijo nadomestki, ki ponujajo takojšnje zadostitve,
v glavah pa naseljujejo nerazvite misli.
Velika civilizacija meče
svetinje človeškosti v kalno reko pozabe
in tvega, da se bo izgubila v brezciljni brezbrižnosti.

Marija, žena tihega sočutja,
okrepi starše, da bi pričakali mlade,
ko se vračajo z nočnih zabav in dolgega tavanja po
svetu,
spodbudi družinske člane,
da bi pustili tisoč opravil in se posvetili drug drugemu,
obriši neprelite solze samote, zapuščenosti in
oddaljenosti,
pomiri bolečine ob prometnih nesrečah
in prevelikih odmerkih droge.

Podari mi svojo občutljivo ljubezen,
da se bodo odprle moja duša in duše drugih,
da bomo postali budni in šli pogumno v čase,
ki bolj spominjajo na zahod kot na vzhod in začetek.

Daj, da bom kot stražnik,
ki pričakujem naznanilo dneva,
in daj, da sprejemem množico oznanil, ki jih ti pošiljaš,
ko mi prihajaš naproti s svojo nežno pozornostjo,
ki je zasvetila in se razkrila v betlehemskem hlevu.

Primož Krečič

Foto vir: <https://www.wpclipart.com>

November-december 2017

33

MLADI O ...

SVETEM PISMU

Vsi se srečujemo z Zgodbami svetega pisma, ki so tudi obvezno domače branje v srednji šoli. Sveto pismo pa niso le zgodbe, v njem je zbranih 72 različnih knjig, zgodovinskih, poučnih, pesmi, pridig in še veliko drugega.

Za kristjane Sveto pismo ni knjiga kot vse ostale, ampak so v njej zapisane besede Boga, v katerega verujemo. Marija nas v svojih sporočilih v Medžugorju večkrat vabi k branju Svetega pisma in nas opominja na pomembno vlogo tega v našem življenju. Takole nam preko vidcev sporoča: „*Več berite Sveto pismo v svojih družinah, s svojimi otroki.*“ (29. 5. 2017); „*Postavite Sveto pismo na vidno mesto v svojih družinah in berite ga, da bi besede miru stekle v vaša srca.*“ (25. 1. 2014); „*Naj vam bo Sveto pismo vedno v spodbudo.*“ (25. 4. 2013); „*Berite in premišljuje Sveto pismo in besede v njem naj vam bodo življenje.*“ (25. 2. 2012); „*Ne pozabite, otroci, brati Sveto pismo. Dajte ga na vidno mesto in pričujte s svojim življenjem, da verujete in živite Božjo besedo.*“ (25. 1. 2006).

Zato smo tudi mlade vprašali, kaj je zanje Sveto pismo, kaj jim pomeni in kako ga vključujejo v vsakdanje življenje; kako ga več brati in bolj uresničevati v vsakdanjem življenju;

zakaj se njim zdi pomembno in zakaj naj ga tudi mladi berejo ...

Človek si nekaj zapomni, ko to izkusi, občuti, zapiše ali prebere. Enako je s prebiranjem Božje besede pri meni. V mojem polnem vsakdanjiku mi zelo pomaga aplikacija Lekcionar ali Molitev na poti, ki jo imam na svojem pametnem telefonu in mi vsak dan pokaže Božjo besedo za tisti dan. To mi je zelo všeč, ker sem lahko na hiter način v stiku s Svetim pismom vsaj za par trenutkov, ki so mi dani v dnevu, in mi večkrat zelo pomaga, predvsem ko se znajdem v kakšni stiski. Takrat hitro pogledam na telefon, preberem nekaj besed iz Svetega pisma in to me pomiri. Zanimivo je, da imam skoraj vedno, ko pogledam to aplikacijo in preberem stavek, občutek, kot da je tisti stavek ravno mene čakal tam, da mi v tistem trenutku odgovori na moje vprašanje. Ker smo v dobi digitalizacije, ki je mladim zelo blizu, je ta aplikacija zelo koristna, pa še lepa je, kar je v našem času zelo pomembno.

Moram pa priznati, da ne morem mimo najljubšega, domačega občutka, ki me navda, ko primem knjigo, ki zadiši po listih svete zgodovine, ter ob čaju preberem kakšen odlomek iz Svetega pisma. To

pa je nekaj posebnega!!

Za današnjega mladega človeka, ki se vsak dan sprašuje o tem in onem ter tisočkrat sam premleva kakšno temo ter se hkrati izgublja v nešteti informacijah, je pomembno, da ve, da ga bo nekje Nekdo vedno čakal, da mu pomaga razrešiti vprašanja. Sveto pismo je že zelo velik korak k temu, zato se mi zdi zelo pomembno, da smo mladi v nenehnem stiku z njim. Iz svojih izkušenj vem, da se mladi zelo dobro zavedamo, da težko opustimo, kar nam pride v navado. Mogoče bi lahko tudi »navado« branja Svetega pisma vzeli za svojo, ker – saj veste – Bog se nikoli ne oddalji od nas, kvečjemu se mi od Njega.

Pa prijetno prebiranje Božje besede vam želim, naj vas Sv. Duh navdihuje.

Emanuela

Sveto pismo je lahko stara debela knjiga, ki leži nekje in lovi prah. Lahko pa je to edinstveno delo: ne le zgodba o Abrahamu, Mojzesu, Jezusu ..., ampak tudi „priročnik“, ki nam priporoča kako živeti. Meni je Sveto pismo neka sveta in skrivnostna mogočnost, ki mi je dosegljiva v obliki knjige; iz te stvaritve dehti neka moč, ki je človeku nejasna in ne do konca poznana.

Sveto pismo v svoje življenje vključujem vsak dan s prebiranjem in premišljevanjem dnevne Božje besede in tudi tako, da poskušam živeti, kakor nam naroča Jezus, in oznanjati Njegovo besedo.

Res je, da bi po Svetem pismu lahko pogosteje segali, vendar je to odločitev posameznika. Nikogar ne moremo prisiliti, da bi ga bral in premišljeval ali po njem tudi živel. Osebnostno se mi branje Svetega pisma zdi zelo pomembno, saj so v njem vsa za življenje potrebna navodila. Kako naj namreč otrok ve, kaj sme in česa ne, če mu tega nihče ne pove? Tako tudi Sveto pismo: pove nam, kako živeti pravo krščansko življenje, zato je tako pomembno!

Č. B.

Foto vir: <https://zupnija-sentjurij-pri-grosupljem.rkc.si>

MARIJINA PRIKAZOVANJA PO SVETU

GUADALUPE (MEHIKA)

Nekaj zgodovinskih okoliščin

Samo 39 let po Kolumbovem odkritju Amerike se je leta 1531 spustila z nebes Kraljica in prosila, da se v srcu velikega kontinenta vzdigne Njen prestol, s katerega bo ona poslušala in usliševala svoje otroke, ki bodo k njej poromali. Španci so bili katoličani in so s seboj pripeljali tudi frančiškanske misionarje. Azteki so že častili različna božanstva, zato so lažje sprejeli krščanstvo.

Španski kralj je zaprosil papeža, naj pošlje škofa na to »novo zemljo«. Predlagal je monsignorja Zumarraga, velikega častilca presvete Device Marije. Papež ga je imenoval za škofa v Mexicu leta 1528.

Marija si je tudi tam za svojega poslanca izbrala malega, nepomembnega in neukega Juana Diega, rojenega 1474. Pred prihodom Špancev je bil pogan. Med prvimi je leta 1525 sprejel krščanstvo in postal goreč kristjan. Ime Juan (Janez) je

prejel pri krstu. Bil je že poročen, tudi njegova žena je hkrati z njim postala kristjanka in dobila ime Marija Lucija. Živela sta skromno, skoraj v pomanjkanju. Oba sta vsak dan šla k sveti maši kar 19 km v eno smer. Maja 1531 je Juana Diega doletel velik križ, saj je njegova žena na smrt zbolela in umrla.

Kot vdovec se je preselil v Tolpetlac in tudi tam šel vsak dan k sveti maši k sv. Jakobu v Tlatelolco, dobrih 6 km stran. Na poti med mestom Tolpetlac in misijonom Tlatelolco je hrib Tepeyac.

Srečanje s presveto Devico Marijo

9. decembra 1531 zgodaj zjutraj, ko se je na poti k sveti maši Juan Diego približal vznožju Tepeyaca, je naenkrat zaslišal prijetno nežno glasbo. Zdelo se mu je, da prihaja z vrha hriba. Tam je opazil bel oblak, ki je žarel in bil obkrožen z mavrico. Ni se prestrašil, ampak je bil prevzet nad tem prizorom in v svojem srcu je

čutil neopisljivo veselje. Iz tega oblaka je zaslišal ženski glas, ki ga je poklical po imenu. Sredi oblaka je bila pred njim krasna Gospa, podobna lepi mladi indijanki, temnejše polti, s črnimi lasmi in skrivnostno lepimi očmi. Še preden je spregovorila, je bil Juan Diego prepričan, da gleda predobro in prelepo Devico Marijo. Marija je z njim spregovorila v njegovem dialektu, nahuatl.

Juan Diego je na hribu Tepeyac od 9. do 12. decembra štirikrat govoril z Devico Marijo. Vsi pogovori so bili kasneje po njegovem pripovedovanju zapisani in objavljeni v delu Nican Mopohua. Med drugim je Marija rekla naslednje: »Vedi, mali moj sin, da sem jaz Devica, presveta Marija, Mati najresničnejšega in edinega Boga, po katerem vse biva, ki je ustvaril živali in ljudi, Gospodarja nebes. Goreče želim, da se na tem mestu zgradi moj mali sveti dom, cerkev, v kateri bom ljudem iz ljubezni na viden način izkazovala usmiljenje, pomoč in varstvo. Jaz sem zares vaša milostna Mati: tvoja in vseh tistih, ki skupaj živijo na tej zemlji, in vseh tistih, ki me ljubijo, kličejo, se k meni zatekajo in mi popolnoma zaupajo. Tukaj bom poslušala vaše tožbe in vzdih. V mojem srcu boste in skrbela bom, da vam bom pomagala v vaših številnih skrbih, trpljenju, boleznih.«

Juan Diego je na Marijino prošnjo že prvi dan poiskal škofa Juana de

Zumarrago in mu povedal o dogodku. Naznanil je tudi željo Device Marije, da se na tistem mestu postavi cerkev njej na čast. Škof je bil nezaupljiv. Vidcu se je med potjo domov istega dne in na istem mestu Marija še drugič prikazala in mu naročila, naj naslednji dan ponovno obišče škofa. V nedeljo, 10. decembra, je Juan Diego škofu ponovno prenesel Marijino željo. Škof je želel neki dokaz, da bi se prepričal o verodostojnosti prikazovanj. Na poti domov je Juan Diego ponovno zagledal Marijo. Obljubila mu je, da bo dala škofu znamenje, ki ga želi.

Zaradi stričeve bolezni je Juan Diego 11. decembra ostal doma. Naslednji dan je hitel po spovednika za umirajočega strica, ko se mu je spet prikazala Marija. Prepričala ga je, da

Foto vir: <https://upload.wikimedia.org>

stric ne bo umrl, in ga poslala na mesto prvega prikazovanja, kjer naj bi ga čakal znak za škofa. Na golem, na pol puščavskem hribčku so v zimskem času cvetele prekrasne vrtnice. Juan Diego jih je nabral in dal v tilmo (zunanje pokrivalo, podobno ponču, ki so ga uporabljali siromašni indijanci) in ponovno odšel k škofu. Marija mu je naročila, naj tilme prej ne odpira pred nikomer. Ko jo je pred škofom odprl, so na tla padle vrtnice, na plašču pa je bila prekrasna Marijina podoba. To je bil dokaz za škofa, da je dal na izbranem mestu zgraditi cerkev Mariji na čast.

Čudežna podoba

Juan Diego je po vrnitvi domov našel popolnoma zdravega strica Juana Bernardina, ki je potrdil, da se je tudi njemu prikazala Marija, ga ozdravila in mu rekla, da naj bo njena podoba čaščena kot Guadalupska Devica Marija.

Tilma Juana Diega, na kateri je čudežno nastala Marijina slika, je tkanina slabe kvalitete, narejena iz vlaken agave. Tako platno je povsem neprimerna podlaga za slikanje in v naravnih okoliščinah propade v 20–30 letih. Prvih 116 let je bila brez zaščite izpostavljena romarskim rokam, svetlobi in dimu voska. Strokovno jo je prvič raziskal mehiški umetnik Miguel Cabarera leta 1751 in zaključil, da je slika naslikana na čudežen način in da je njen izvor

nadnaraven.

Kasneje so bile narejene tudi kemijske raziskave barv. Pokazale so, da v teh vlaknih ni barv živalskega, mineralnega ali rastlinskega izvora in da slika ni naslikana po običajnih postopkih.

Raziskovalci so posebno pozornost namenili Marijinim očem, saj Gospa oči zapira in odpira, kar pomeni, da je živa. V očeh je naslikanih tudi 13 človeških prizorov, med drugim tudi prizor z vrtnicami, ki so nadnaravnega izvora.

Razlaga slike Guadalupske Matere Božje

Guadalupska Mati Božja je po videzu Bogorodica iz Razodetja, kjer jo apostol Janez opisuje kot ženo, obsijano s soncem in z mesecem pod nogami. *Zlati žarki* pomenijo, da je ona Mati Svetlobe, Luči, pravega Boga. *Spušчени lasje* so med Azteki znamenje devištva. Torej je Devica in Mati. Je noseča, *nosečnost* je prikazana s povešenim trebuhom. Bolj je poudarjena globina kot širina, kar je znak visoke nosečnosti. *Obraz* je temnopolt, ovalen in v drži globoke molitve. Nežen je in svež, kaže ljubezen, nežnost in veliko moč. Obraz ima izraz nove rase in naroda, ki je nastal po Marijinem prikazovanju, ko se je v kratkem času pokristjaniło na milijone indijancev, ki so se kasneje mešali s Španci. Temnopolta Devica je tako postala simbol latinskoameriške identitete. *Roke* ima prekrizane, kar je znak globoke molitve. Desna je bela in elegantnejša, leva je temna in polnejša, kar naj bi simboliziralo edinost dveh različnih ras. *Plašč* je okrašen z zvezdami in naj bi prikazoval konstelacijo zvezd zimskega solsticija 1531. leta, ki se je pokrilo z dnem 1. Marijinega prikazovanja. Od zimskega solsticija naprej je sonce postajalo močnejše, tu pomeni rojstvo nove Luči, vrnitev Življenja. *Temno vijoličen trak* je bil pri Aztekih znak materinstva. Devica

iz Guadalupe stoji sredi *meseca*. Beseda Mexico v jeziku nahuatl pomeni na sredi meseca. Mesec je tudi simbol plodnosti. Za *angela* na dnu slike se zdi, kot da je ravno vzletel. Marija je stara 18–20 let, visoka je 143 cm.

Juan Diego je bil do svoje smrti oskrbnik svetišča v Guadalupe. Umrli je 1548. leta, na 17. obletnico svojega prvega srečanja z Devico Marijo, star 74 let. 6. maja 1990 ga je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženega, leta 2002 pa za svetnika.

Guadalupska Mati Božja, prikazana v visoki nosečnosti, je tudi priprošnjica nerojenih otrok v iniciativi Za življenje (Pro-Life).

Andreja Pezdevšek

Foto vir: <https://www.youtube.com>

RAZMIŠLJANJE

SVETO PISMO - BOŽJA BESEDA *Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih*

Tokratno razmišljanje s. Emanuele se nanaša na sporočilo, ki ga je Marija dala 2. januarja 2016.

S. Emanuela takole pripoveduje: »Brat Jozo je pogosto omenjal, da je Marija v 80. letih večkrat prišla v solzah in rekla: *'Pozabili ste Sveto pismo' in 'Če ste pozabili Sveto pismo, ste pozabili mojega Sina.'* Rekel je, da je videl matere, ki so izgubile svoje otroke, kako so trpele v globini srca. A nikoli ni videl nobene matere, ki bi bila tako skrajno žalostna, ki bi izražala toliko bolečine, kot je sevala iz Marije, ko je povedala, da smo pozabili na Sveto pismo in s tem na Njenega Sina.«

Temelj medžugorske duhovnosti je, da bi ***vsak dan prebrali vsaj eno vrstico iz Svetega pisma.***

Danes je povsod veliko besed in tako človek ni več pozoren na Božjo besedo, ki je ***»edina luč in upanje v***

temi sedanjosti«. Marija ni rekla, naj ne beremo drugih besed, temveč da je Sveto pismo ***posebna beseda***, ker ni človeška beseda, temveč navdihnjena, razodeta beseda. To je ***Božja beseda, ki daje življenje***. Ki je sama po sebi ogenj, hrana. To je beseda, ki osvetljuje, nas napravi goreče, kot učenca na poti v Emavs. Potem, ko jima je Jezus razlagal Pisma, sta se goreča vrnila v Jeruzalem.

Izkušnjo teh učencev lahko dobimo tudi mi. Ko beremo Sveto pismo, povezujemo posamezne dele iz Nove in Stare zaveze in se »vnamemo« za branje in poslušanje Božje besede. Oče Jozo je vztrajal, da *glava družine* bere evangelij svojim otrokom in ga vsaj malo razlaga ter vabi, da bi bili zvesti temu branju.

V določenem obdobju je bilo v delu bivše Jugoslavije prepovedano brati

Sveto pismo. Kristjani so ga bili prisiljeni oddati (knjige so potem na javnem mestu sežgali). Nekateri pa ga niso oddali, temveč so ga imeli skritega v zaboji v jami pod zemljo. Od časa do časa so šli pogledat svoj zaklad – za praznik ali ob posebnih dogodkih ga je ob svetlobi sveče eden bral, ostali so poslušali. Tvegali so svoja življenja, da so lahko od časa do časa imeli vsaj nekaj Božje besede.

Prav v tem času se je sveta Devica prikazala in vidcem je rekla: **»Dragi otroci! Danes vas vabim, da bi doma vsak dan brali Sveto pismo. Naj bo na vidnem mestu, da vas bo vedno spodbujalo k branju in molitvi.«** (18. oktober 1984) To je bila revolucija –

Sveto pismo je bilo zakopano pod zemljo v jami, Devica pa pride in reče, naj ga postavijo tako, da bo vsem vidno. Sledili so ji in nihče ni bil aretiran, vse je zaščitila. Za Devico je Sveto pismo njen Sin. Njen Sin je živa beseda, zato kdor pozabi Sveto pismo, pozabi Jezusa.

Sveto pismo odgovarja na vsa vprašanja. Dala vam bom dva primera.

Prvi primer zadeva **homoseksualnost**. V 3 Mz 18,22 beremo: *»Ne smeš ležati z moškim kakor se leži z žensko; to bi bila gnusoba.«* Lahko imamo nagnjenost k temu, lahko smo tako ustvarjeni, imamo lahko to slabost, a to ne pomeni, da nas Bog ne ljubi, da nas

November-december 2017

41

Bog zavrača, sploh ne, nasprotno! Vendar nas Bog vabi, da te svoje nagnjenosti ne prakticiramo. To je podobno, kot če imamo nagnjenost h kraji ali k laži: prizadevati si moramo, da se borimo proti temu, in tako rastemo. Ne smemo obsojati takih oseb, temveč jim moramo pomagati rasti. Ločiti moramo, da je eno imeti nagnjenost, povsem drugo pa je to prakticirati. Gospod nas vabi, da takim ljudem pomagamo v boju proti temu in da jih ne obsojamo.

Drugi primer je **tetovaža**. Ta pojav se zelo širi, tetoviranje je danes v mnogih državah zelo moderno. Tudi v zvezi s tetovažo nam Gospod daje svojo besedo. 3 Mz 19,28: »*Ne delajte si vrezov na telesu /.../ in ne dajajte si vžigati nobenih znamenj; jaz sem Gospod.*« Čisto na kratko o tetovaži – četudi je to mala rožica na vratu ali mali metuljček, da bi se polepšali, moramo vedeti, da satanisti koristijo to modo za satanistični kult. Vsem, ki se še niste tetovirali, svetujem, da tega ne storite, tistim pa, ki ste to že naredili, predlagam, da se spoveste tega greha in prosite duhovnika, ki je odprt, da blagoslovi vaše telo, da bi se odstranila vsa tveganja, prekletstva.

Marija nas vabi, »*naj bodo besede mojega Sina in Njegova ljubezen prva in zadnja misel vašega dne.*« Svetujem vam, da **preden zvečer ugasnete luč, preberete en stavek iz evangelija**. Jezusu se zahvalite za te

besede in prosite, da jih vgravira v vaše srce. Videli boste, da se vam bo ta beseda povrnila, ko se boste zbudili. Če boste delali tako, se boste hranili s to besedo – kot preroki, ki so govorili o zaužitju knjige. Postala bo vaša hrana, hrana za vaše srce, vaše misli, vaš duh! Hranite se z Božjo besedo!

Vsa modrost, upanje, svetloba so v Bibliji. Priporočam vam, da v družini, v skupnosti, med prijatelji vadite Sveto pismo. Delajte tako, da poveste prvi del citata, npr.: »***Če me kdo ljubi, ...« in pustite, da ostali povedo drugi del. Na koncu frazo dokončamo, kot je zapisana v Svetem pismu. »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem.***« (Jn 14,23)

Da bi se še bolj poglobili v Božjo besedo, **si vsak dan iz evangelija s pisalom rdeče barve izpišite en stavek in si ga zapomnite.** To boste potem lahko uporabili, ko ne boste imeli dostopa do Svetega pisma.

Berite Božjo besedo, da boste odkrivali njen sijaj in lepoto naše vere. Kajti **naša vera je tako lepa, tako lepa**, če jo študiramo! Ima obzorja, ki se odpirajo v neskončno. Ko imate kakšno vprašanje, ko ne veste, kako se odločiti – berite Božjo besedo. Našli boste odgovor. Na začetku prikazovanj je Devica preko vidcev prejemale veliko vprašanj: o vojni, boleznih, o poroki (ali ne) z

nekim človekom, kako je s koncem sveta ... Leta 1984 pa je Devica rekla, naj nehamo to spraševati, in dodala: »**Vse imate v evangeliju.**« Vse, kar potrebujete, je v evangeliju! Ne pozabite, da **vašo dušo žeja po Božji besedi.** Če ne berete Božje besede, povzročate škodo svoji duši. Vaša duša ima večno življenje in je ne smete mučiti, zanemarjati, ne smete je poškodovati, treba jo je hraniti z Božjo besedo. V molitvi Božja beseda vstopa v vašo dušo. Marija pravi: »**Ljubite se, kot vas je On ljubil.**« **To je izjemna novica**, saj pomeni, da je naša duša sposobna ljubiti kot Bog! Naše srce je tako razsežno, da lahko sprejme Boga vase. Da lahko sprejme vase polnost Svetega Duha. **Mi lahko ljubimo,**

kot ljubi Bog. Izjemna novica, da je človeško bitje tako neskončno vredno! V nebesih bomo ljubili tako, kot smo mi ljubljeni. Če boste ljubili drugega, boste v njem ljubili Kristusa. Torej izpolnjujmo Božje zapovedi. To je razodetje.

Vzemimo in berimo Božjo besedo, da bomo izvedeli, kdo smo, česa smo sposobni. Božja beseda nas ozdravlja. Tudi veliki pričevalci našega časa (Tardif, Manjackal) so delovali s podporo Božje besede, ki nam je bila dana skupaj z ozdravljenjem.

Pripravila Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=24M>

bw9FCODs

Foto vir: <https://predicalaparola.files.wordpress.com>

OD LAKOTE DO UPANJA

Dragi dobrotniki!

Z vašo velikodušnostjo smo prek Društva Mir v mesecih septembru, oktobru in novembru nakazali 5.950 € (v tem letu doslej skupaj 24.450 €) za Marijine obroke. Hvala vam!

Magnus MacFarlane-Barrow, ustanovitelj in izvršni direktor Marijinih obrokov, nam je sporočil naslednje:

"V preteklih tednih se je zdelo, da gremo od enega do drugega čudovitega mejnika. Praznovali smo 25-letnico, odkar smo v BiH med vojno pripeljali svojo prvo pomoč, naš milijardti obrok je bil postrežen v Indiji in nedavno smo pričeli hraniti otroke v Etiopiji, ki je petnajsta država, ki prejema Marijine obroke.

Med vsemi temi zmagami pa me je ena ganila bolj kot druge – dosežki štirinajstletne deklice. Lani po srečanju s prebivalci Malavija med najtežjo prehransko krizo sem pisal o Yamikani. To je sirota, ki v oddaljeni vasici sama skrbi za dva mlajša

bratca. Preživeli so tako, da so paberkovali po sosednjih poljih in nabirali sadeže po bližnjih drevesih. Bili so v brezupnem položaju. Njihovo edino upanje je bilo, da bi prejeli Marijine obroke v njihovi lokalni osnovni šoli.

Prejšnji teden sem izvedel, da je bilo zaradi njenih izjemnih uspehov Yamikani ponujeno redko, dragoceno mesto v srednji šoli. Prvič se ji je odprla pot iz revščine.

To je velik dosežek za mlado dekle, ki skrbi za svoja mlajša brata. Vem, da bi to ne bilo mogoče brez obrokov, ki ste ji jih omogočili!

In to je skupna nit vsej teh podvigov – našega prvega obroka, ponujenega v Etiopiji, milijardtega obroka v Indiji in dosežkov Yamikani v Malaviju – vsak od teh je sad vaše velikodušnosti.

Hvala Vam. Vaša prijaznost je omogočila, da so se lahko zgodile čudovite stvari."

Marta Ciraj

PRAZNOVANJE 25-LETNICE MARIJINIH OBROKOV

V dvorani Janeza Pavla II. v Medžugorju je bila 9. oktobra obeležena 25. obletnica Marijinih obrokov. Župljanom in prijateljem se je pridružila velika mednarodna družina te ustanove, ki je takrat bila na zahvalnem romanju.

Na začetku je vse navzoče pozdravil medžugorski župnik fra Marinko Šakota, ki je dejal: »Tu se govori o dejanjih. Tukaj se govori o ljubezni, ki je postala kruh.«

V programu so poleg Magnusa sodelovali še njegova žena Julie, ambasadorica Marijinih obrokov Milona von Habsburg, ustanoviteljica hrvaške podružnice Marijinih obrokov Željka Markić ter Gay Russel in Delitso Mcheka, ki so vključeni v delo Marijinih obrokov v Malaviju.

Magnus je dejal: »Marijini obroki so prekrasen dar, ki smo ga dobili od Boga. Če nismo zakoreninjeni v molitvi in Božji ljubezni, ni mogoče narediti nič pomembnega. Zato smo se ob tej veliki obletnici vrnili sem. Verjamem, da so Marijini obroki sad Medžugorja, in ko potujem po

mnogih predelih sveta, vidim, kako milost Medžugorja spreminja svet. Zahvaljujoč Marijini prisotnosti je svet veliko boljši. Vem, da ne vem veliko, vem pa, da so Marijini obroki prekrasen dar, zato imamo veliko odgovornost. Posebej sem nocoj hvaležen župniji Medžugorje in fra Marinku ter številnim ljudem, ki podpirajo naše delo. To je velika spodbuda za vse nas. Vedno smo želeli, da bi s tem delom častili našo Mater, ki nas vse vodi k svojemu Sinu ... Številke so neverjetne. Danes hranimo 1.230.171 otrok. Pomembnejši pa je način, na katerega to opravljamo, da je to delo iz ljubezni.«

Člani velike družine Marijinih obrokov so na svojem romanju molili na Hribu prikazovanja in na Križevcu, se družili z ljudmi in jim predstavljali Marijine obroke, slavili skupaj sveto mašo in razmišljali o nadaljnjem delovanju ustanove. Bila je to lepa priložnost za poglobitev vere, molitev in druženje.

Andreja Pezdevšek

Možnost prispevanja darov: DPM-MIR SLOVENIJA, Černetova 20, 1000
Ljubljana, Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: **00 1983-2002**
NAMEN: **Marijini obroki**
KODA NAMENA: **CHAR**

ROMANJA

Od 29. decembra 2017 do 2. januarja 2018 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane 29. decembra 2017 ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 2. januarja 2018 dopoldne, povratek v poznih večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali apezdevsek@gmail.com

Od 30. decembra 2017 do 2. januarja 2018 – za silvestrovo in novo leto. Odhod iz Ljubljane 30. decembra ob 6.00, prihod 2. januarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 30. decembra 2017 do 2. januarja 2018 – za silvestrovo in novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 2. januarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 8. do 11. februarja 2018. Odhod iz Ljubljane 8. februarja ob 6.00, prihod 11. februarja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 9. do 11. februarja 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 16. do 18. februarja 2018. Društvo prijateljev Medžugorja - Mir Slovenija organizira romanje v Medžugorje za vodiče in za duhovne spremljevalce romanj. Odhod iz Ljubljane, in sicer izpred cerkve sv. Frančiška v Šiški v petek, 16. februarja, ob 14.00, povratek v nedeljo, 18. februarja, pozno zvečer. Duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Prijave: Frane 040/306-692.

Od 9. do 11. marca 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 23. do 26. marca 2018. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 26. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Majda 01/836-19-24.

VABILO

k molitvi za Slovenijo 26. decembra 2017

Pred 27 leti smo se Slovenci odločili za samostojnost in neodvisnost Slovenije. Plebiscit, ki se ga je udeležilo 93,2 % volivcev, je bil 23. decembra 1990. Okoli 95 % volivcev je na vprašanje: »Ali naj Slovenija postane samostojna in neodvisna država?« odgovorilo z DA. 26. decembra istega leta so bili razglašeni rezultati in zato ta dan obeležujemo kot državni praznik, dan samostojnosti in enotnosti.

Vabimo vse Slovence, da s hvaležnim spominom na ta dogodek in s prošnjo za domovino Slovenijo 26. decembra Bogu skupaj izročimo našo domovino in zanjo ter za njene ljudi skupaj zmolimo Oče naš, Zdrava Marijo in Slavo Očetu.

Naj Gospod blagoslovi našo domovino Slovenijo in nas, njene prebivalce, da bomo živeli v miru in spoštovanju.

In naj na prazničen dan na naših domovih zaplapolajo slovenske zastave!

Iniciativa Molitev in post za domovino

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASIX.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr>

25. junija 1991. "Dragi otroci! Danes, na veliki dan, ki ste mi ga podarili, vas želim vse blagosloviti in vam povedati, da so to, dokler sem z vami, dnevi milosti. Želim vas poučiti in vam pomagati hoditi po poti svetosti. Veliko je ljudi, ki ne želijo doumeti mojega sporočila in resno sprejeti, kar govorim. Prav zato vas kličem in prosim, da z življenjem vsak dan pričujete za mojo navzočnost tukaj. Če molite, vam bo Bog pomagal odkriti pravi namen mojega prihoda. Zato, otročiči, molite in berite Sveto pismo, da bi po njem odkrili sporočilo, ki vam ga dajem po svojih prihodih. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Foto vir: Tatjana Splichal